

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Kontorholds-godtgørelse ved Lovbæsenet.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1924—25.)

Der var intet Endringsforslag stillet.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling fattes under Forhandling under et.

Ingen begærede Ordet.

Lovforslagets Paragraffer (se Tillæg C., Sp. 1373 ff.) og dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Bidrag af Statskassen til Amtsreparationsfondene.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1723 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B., Sp. 2315 ff.)

Uden for Betænkningen var der intet Endringsforslag stillet.

Lovforslagets Indhold med de stillede Endringsforslag samt Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling fattes under Forhandling.

Ordføreren (Høft): Det vil ses af den afgivne Betænkning, til hvilken jeg i det hele taget kan henholde mig, at Flertallet i Udvalget har haft ikke ringe Betænkelse ved at gaa ind paa Tanken om, at der gives et Bidrag af Statskassen til Kommunerne, en Tanke, som formentlig først er kommen frem fra Agerforeningen og derefter er optagen af Folketinget, idet man har ment, at man paa den Maade kunde støtte Landbruget. At nu et saadant Bidrag, selv om det bliver et saa stort Beløb, som Folketinget har foreslaaet, egentlig skulde kunne være til nogen Støtte for det betrængte Landbrug, betvivler jeg meget; thi det er kun en Skattelettelse, der her er Tale om, og en Skattelettelse, som vistnok kun vil an-

drage nogle faa Kroner for hver Td. Hartkorn, tilmed kun for et enkelt Aar. Hvis f. Eks. en Landmand er saa uheldig at staa paa Fallittens Rand, vil det dog ikke nytte ham noget at faa en Skattelettelse for et enkelt Aar af 60—70 Kr.; det tror jeg vistnok, man maa indrømme. Jeg tror saaledes, at hvis man opfatter Forslaget som et Agerforslag, altsaa som et Middele til at hjælpe det trykkede Landbrug, har det egentlig ikke nogen reel Betydning; men jeg skal dog tilføje, at jeg her kun udtaler min egen Mening, ikke taler paa Udvalgets Vegne.

Paa den anden Side har man jo haft Njet aabent for, at de senere Tidens Lovgivning har paaført Kommunerne forøgede Udgifter, som naturligvis i Forbindelse med de ugunstige Tidforhold have medført, at Kommunerne ere komne under visse økonomiske Vanskeligheder, under et økonomisk Tryk i det hele taget. Det forekommer mig imidlertid, at man just ikke i og for sig kan paaberaabe sig dette som Hjemmel for, at Staten skulde give et Tilskud til Kommunerne. Det er et farligt Princip at komme ind paa, og hvis det skulde blive faaet fast, vil man vist nemt komme ind paa et Straa-plan, som vil føre til Konsekvenser, man vilde fortryde senere. Naar nu Udvalgets Flertal alligevel er gaaet ind paa Tanken om at yde et Bidrag af Statskassen til Kommunerne, er det just ikke af Hensyn til Kommunernes daarlige Status for Øjeblikket; det har andre Grunde. Det maa nemlig erindres, at der paahviler Kommunerne visse bestemte Udgifter, som egentlig kun tjene Statsøjemed, og som det derfor var rigtigt, at Statskassen overtog. Det er netop under Hensyn dertil, at vi ere gaaede ind paa Hovedtanken i Forslaget: at der af Staten skal ydes Bidrag til Kommunerne; men det er altsaa nærmest et Skridt henimod, at man kommer ind paa andre Love, hvorved det bestemmes, at den Slags Udgifter, jeg nævnte, flyttes over fra Kommunerne til Statskassen. Jeg skal saaledes blot nævne Delinkventomkostninger og maasse ogsaa Omkostninger ved Arresthuse. Jeg finder det rigtigt, at Staten afholder disse Omkostninger, der dog nærmest tilfugte at staffe Retsfærdighed, og det er ikke egentlig noget kommunalt Øjemed, men et Statsøjemed. Der kunde maasse ogsaa være Tale om andre af den Slags Udgifter; men jeg maa dog udtrykkelig fremhæve endnu en Gang, at det kun er som et forberedende Skridt, at man er kommen ind paa det og kun for et Aar.

Naar Folketinget har begrænset den foreslaaede Hjælp til kun at omfatte Landet,